

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tamăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

19 NOIEMBRIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 47 (719) † ANUL XIV

HAMBARE PLINE, DAR SUFLETUL GOL

- Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina -

Această pildă a fost rânduită de Sfânta Biserică să fie citită în prima duminică din Postului Nașterii Domnului, pentru că este plină de învățături în ceea ce privește urcușul nostru duhovnicesc spre marea sărbătoare a Crăciunului. În Sfânta Scriptură, bogăția și sărăcia nu sunt un scop în sine, ci ele pot fi prilej de apropiere sau de îndepărtare de Dumnezeu și de semenii. Iată de Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina, se încheie cu aceste cuvinte: „Așa se întâmplă cu cel ce își adună comoară pentru sine însuși și nu se îmbogățește în Dumnezeu” (Luca 12, 21). Patima lăcomiei cauzează decăderea și însingurarea omului. Această pildă nu se referă la un om anume, căci bogatul lacom, nemulțumitor și nemilostiv poate fi orice om ajuns într-o stare de robie a sufletului său, printr-un atașament exclusiv de bunurile materiale limitate și trecătoare din lumea aceasta. Bogăția nu este rea în sine, pentru că ea vine de la Dumnezeu, dar modul folosirii ei poate fi rău sau bun. Marea iluzie a bogatului lacom

de a-și construi fericirea numai pe averi materiale, pe care le adună în hambare noi, mai mari, este taxată de Evanghelie ca fiind o nebunie. De aceea, Dumnezeu îi spune acestui om pe care bogăția l-a dezumanizat: „Nebune, în această noapte vor cere de la tine sufletul tău! Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi?” (Luca 12, 20). Adică moartea te va desparte de toate averile materiale. Evanghelia ne arată însă că există și o altă formă de îmbogățire decât îmbogățirea cu averi materiale trecătoare. Și anume, îmbogățirea spirituală în Dumnezeu, îmbogățirea sufletului cu daruri spirituale, cultivate ca virtuți ale sufletului: credința, iubirea, smerenia, răbdarea, speranța, dărnicia sau milostenia. Aceste comori spirituale se adună în sufletul nemuritor al omului, iar moartea fizică a trupului nu le poate risipi. Ele sunt lumina sufletelor sfinților. Ne îmbogățim în Dumnezeu când Îi mulțumim pentru darul vieții și al sănătății, pentru ajutorul primit de la El, întrucât, prin rugăciune, iubirea lui Dumnezeu devine bogăția sufletului nostru. Însă ne îmbogățim și mai mult în Dumnezeu când din darurile → →

primate de la El, ca semne ale iubirii Sale, dăruim și altora prin milostenie. Biserica ne îndeamnă permanent să unim postul cu rugăciunea și cu milostenia. Iar milostenia poate fi materială (hrană, îmbrăcăminte, adăpost) sau spirituală, când oferim cuiva în dar un cuvânt bun, o vizită unui bolnav, o încurajare unui om deznădăjduit, o mângâiere unui om întristat, un sfat înțelept unui om dezorientat. În contrast cu milostenia care aduce bucurie, lăcomia aduce certuri între vecini, prieteni, rudeni, procese, bătăi, chiar și ucideri, aduce vrajbă între popoare. O mulțime de războaie au avut ca motiv principal lăcomia și duhul de stăpânire asupra altora. Iar sărăcia, dacă nu este convertită sau transformată în efort de îmbogățire spirituală a vieții omului în comuniunea cu Dumnezeu, aduce și ea multe rele, ca invidie, răzvrătire, ură, furt, violență, deznădejde. Sfânta Evanghelie este o lumină a folosirii bogăției ca dar al lui Dumnezeu care trebuie împărțit de cel bogat cu oamenii săraci. Acest adevăr este rezumat de poporul român în următoarele cuvintele inspirate din Evanghelie: „Dar din dar se face Rai”. Adică din darurile primite de la Dumnezeu trebuie să facem și noi daruri, ca să intrăm în Împărăția milostivirii lui Dumnezeu, după ce ne-am îmbogățit sufletește în relația noastră cu Dumnezeu, în har. Numai când devenim milostivi, primim bucuria Raiului în sufletul nostru, întrucât ne asemănăm cu Dumnezeu Cel Milostiv. Biserica îndeamnă pe bogați să facă milostenie, iar pe săraci să ceară ajutorul lui Dumnezeu. Luminată de Evanghelia lui Hristos, Biserica, de-a lungul veacurilor, i-a îndemnat pe împărații, regii și domnitorii creștini să facă milostenie. Tot așa și Biserica Ortodoxă Română i-a îndemnat pe domnitori, voievozi, boieri și pe toți oamenii înstăriți să facă milostenie, să îi ajute pe cei săraci, întrucât Însuși Hristos Domnul vine în mod tainic prin ei spre noi. Astfel, în Țările Române, primele bolnițe sau spitale, cămine de bătrâni, orfeline și case pentru pelerini au fost organizate de Biserică adesea cu sprijinul creștinilor bogați și milostivi. Deși pentru monahi votul sărăciei de bunăvoie este o regulă, Biserica nu propovăduiește totuși sărăcia ca fiind un ideal și pentru credincioșii mireni, ci îi îndeamnă pe toți să practice milostenia sau ajutorarea săracilor, adică din darurile pe care le primesc de la Dumnezeu și le înmulțesc prin muncă să ofere și celor ce au mare nevoie de ajutor. Pe de altă parte, Biserica nu consideră sărăcia materială a omului ca fiind o stare de disperare, ci îndeamnă pe săraci să transforme sărăcia lor materială într-o îmbogățire spirituală, prin rugăciune și smerenie, prin cuvânt bun și faptă bună, prin hărnicie și speranță. În concluzie, Biserica ne îndeamnă să ne îmbogățim mai mult sufletește sau duhovnicește, prin credință, bunătate sufletească și fapte bune, unind postul cu rugăciunea și cu milostenia, spre slava Preasfintei Treimi și mântuirea noastră.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este a patra fericire și ce înțeles are?

Răspuns: „Feriți-vă cei ce flămânzesc și însetoșează de dreptate, că aceia se vor sătura” (Matei 5, 6). Cuvântul „dreptate” are aici înțelesul din Vechiul Testament, însemnând plinirea poruncilor lui Dumnezeu, adică sfințenia, dreapta credință și dreapta purtare. Cei flămânzi și însetați de dreptate sunt toți cei ce doresc cu ardoare să înfăptuiască și să se înfăptuiască binele. Această dorință este tot atât de firească și continuă ca și foamea și setea trupească. Au dat dovadă de această puternică dorință îndeosebi sfinții și martirii care pentru Hristos au părăsit familie, avere, voie proprie și s-au nevoit cu trăirea unei vieți de înalta spiritualitate. Săturarea făgăduită trebuie înțeleasă ca o împlinire a năzuințelor prin cucerirea desăvârșirii, prin realizarea sfințeniei în viața aceasta, în parte, iar în cea viitoare pe deplin. Aceasta va fi potrivit făgăduinței Mântuitorului, Care zice: „Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori sau tată, sau mamă sau femeie, sau copii, sau țarine pentru numele Meu înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică” (Matei 19, 29). A fi flămând și însetat de dreptate mai înseamnă și a dori și a ne strădui din toate puterile pentru înfăptuirea dreptății ca virtute socială, atât pentru noi, cât și pentru semenii noștri. Iar când, din pricina smereniei, sărăciei, neîndemănării noastre sau a puterii pârâșului, suntem nedreptățiți în această viață, să nu ne descurajăm ci să avem nădejde tare că vom primi dreptatea noastră, dacă nu chiar în viața aceasta, desigur în viața viitoare. Simțul dreptății este atât de înrădăcinat în ființa omului, încât cu drept, cuvânt este asemănat cu nevoia trupească de hrană și apă, fără de care omul nu poate trăi. În Vechiul Testament, au fost flămânzi și însetați de dreptate dreptul Iov, regii David și Solomon și, îndeosebi, prorocii. Astfel, David se plânge că pe pământ cei răi nu sunt pedepsiți, iar dreptii nu primesc încununarea virtuții (Psalmul 73). Iar prorocul Ieremia se revoltă împotriva călcătorilor de lege (Ieremia 12, 1, 4). Împotriva asupritorilor și a judecătorilor nedrepți, Isaia striga: „Nu mai faceți rău înaintea ochilor mei. încetați odată! învățați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsător, faceți dreptate orfanului, ajutați pe văduvă” (Isaia 1, 16-17). Creștinii nedreptățiți au privilegiul de a aștepta, după făgăduința Domnului, „ceruri noi și pământ nou în care locuiește dreptatea” (2 Petru 3, 13). Având această nădejde, ei îndură mai ușor suferințele legate de foamea și setea lor după dreptate, care, în toată plinătatea ei, nu se va potoli decât în împărăția cerească.

Întrebare: Care este a cincea fericire și ce înțeles are?

Răspuns: „Feriți-vă cei milostivi, că aceia se vor milui” (Matei 5, 7). Milostenia sau îndurarea creștină izvorăște din iubirea de Dumnezeu și de aproapele și se arată prin ajutorarea materială și morală a semenilor noștri aflați în nevoie. Mântuitorul, Care este modelul desăvârșit al milosteniei (Matei 11, 32; Marcu 8, 2), ne-a arătat ea la judecata de apoi faptele îndurării trupești și sufletești sunt acelea care ne vor deschide porțile fericirii veșnice (Matei 25, 34-40). Dar, chipurile de a milui sunt felurite și porunca aceasta este întinsă, spune Sf. Ioan Gură de Aur. *(va urma)*

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 20 noiembrie	14 ⁰⁰	Spovedanie
Marți 21 noiembrie	7 ⁰⁰ - 11 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea morților
Miercuri 22 noiembrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 24 noiembrie	14 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Spovedanie Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 25 noiembrie	7 ⁰⁰ 14 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Spovedanie Vecernie
Duminică 26 noiembrie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Să înveți conștient

Un duhovnic i-a spus unei alte persoane care nu putea să ierte pe cineva care îl rănisce:

- Să înveți bine „Tatăl nostru”.
- „Tatăl nostru” îl știu părinte pe din afară de când eram copil.
- Îl știu pe din afară dar nu pe și pe dinăuntru.
- Ce vreți să spuneți?
- Nu i-ai pătruns încă sensul. Recitiți mecanic. Dacă îl știi pe dinlăuntru îl iertai cu multă bunăvoință pe aproapele tău, întrucât altfel nu împlinești nici tu condiția ca Dumnezeu să-ți ierte păcatele tale. „Și ne iartă datorile noastre, precum și noi iertăm datornicilor noștri” - asta înseamnă. Așadar să înveți „Tatăl nostru” pe dinăuntru. De acord?

Rugăciune simplă

La un părinte venise o femeie să-si spună necazurile și l-a întrebat: „Părinte, cum o fi cu mântuirea mea? Eu nu știu multe rugăciuni pe de rost, pentru că nu am fost dată la școală și nu știu să citesc”. Părintele a întrebat-o: „Și nu te rogi?”, la care ea a grăit: „Mă rog, cum să nu mă rog”. „Și cum te rogi?”. „Uite cum mă rog. Atunci când mătur prin casă zic în mintea mea: Doamne, curățește sufletul meu, cum curăț eu gunoiul din casă. Atunci când spăl rufe spun din nou: Spală, Doamne, negreala păcatelor din inima mea, ca să fie frumoasă, așa cum e o rufă curată și spălată. Când fac orice alt lucru spun aceleași cuvinte”. Femeia l-a întrebat în final: „Părinte, o fi bună rugăciunea asta?”, iar părintele i-a spus așa: „Numai așa să te rogi toată viața de acum înainte!”.

Mirosul plăcut

Un poet văzu odată la picioarele lui o frunză pe jumătate uscată cu miros plăcut. O ridică de jos, o mirosi și o întrebă: „Tu, care ai un miros așa plăcut, ești oare trandafir?”. „Nu răspunse frunza, nu sunt trandafir dar am trăit ceva vreme cu trandafirul și de acolo îmi vine mirosul, ce răspândesc în jurul meu”. Cititorule, tot așa tovarășia cu oamenii buni te parfumează și în jurul tău răspândești mirosul plăcut al tovarășiei cu cei buni. Nu uita ce zice bătrânul proverb: „Spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești”.

